

На парнасах і олімпах посідали...

Анатолій Клименко

На парнасах і олімпах посідали
чи ще люди чи вже ті, що ніби боги,
та дивилися униз на тих убогих,
що до світла розчищали всі дороги.

— Як у бруді та у холоді ці гої
примудрилися до священного торкнутись?
— І чи мало їм дісталось долі злої,
щоб до світла з сил останніх так тягнутись?

— Звідкіля у них береться сила,
щоб на гору так уперто пнутись,
і хіба не заважає брила
щоб назад їм швидко повернутись?

А та брила, що прохід закрила,
вже була великою нівроку.
І були потрібні хіба крила,
щоб піднятись в височінь високу.

Але біль і розпач на підмогу
повсякчас стає простому люду.
Хто шука до радості дорогу —
Бог сказав, — нікого не забуду.

А біда біду вже наганяє,
і нема народу вже спочину.
Та одна лиш правда точно знає,
що тепер я справді не загину.

Хай помру та знов уже повстану,
у новій небаченій країні!
Там де підлість не розплющить очі,
і любов прокинеться в людині!

Де один другого поважає,

і добра усі усім бажають.

Де в серцях вже Радість просіяє,

і усі вже Правду добре знають..

12.04.2026